

сена и скъсана дрѣха и въ татарски шалваре. Азъ му дадохъ една чаша чай; а той го испита и понамръжди са. «Ваше благородие, направете ми такава милость . . . Заповѣдайте да ми донесатъ една чаша ракія: чайятъ не е казашко питие. Азъ съ радость исполнихъ неговото желание. Стопанинътъ извади едно шише и една чаша, дойде до него и поглѣда го въ лицето: «Е-е-е! каза той. — Ти пакъ ли дойде каде насъ? Отъ дѣ та донесе богъ?» Водачътъ ми намигна забѣлѣжително и отговори съ притча: «Въ градината хвърчахъ и конопи кълвахъ; а бабичката хвърли едно камаче, но не сполучи. Е, ами какъ сж вашите?»

— А какво нашите! отговори стопанинътъ, като продължаваше и самъ съ иносказателенъ разговоръ. — Захванаха да дръжкатъ за вечерня въ черковата, но попадията имъ запрѣти. Попътъ е отишѣлъ на гости, а дяволете на гробищата.

— Мжлкни, чичо, каза моятъ водачъ. — Ще вали дждъ и ще да поникнатъ гѣби; а когато има гѣби, то има и кошнички. . . А сега (тука той намигна изново) затжкни брадвата си жди поѣсътъ: пазачътъ ходи по гората. Ваше благородие! За ваше здраве!

При тие думи той зема чашата, прекръсти са и испи я на единъ джхъ, а послѣ ми са поклони и върна са пакъ на мѣстото си.

Тогава азъ нищо не можѣхъ да разбера отъ тие хайдушки знакове, но послѣ са осѣтихъ, че разговорътъ имъ са отнасяше до работите на яйцката войска, която въ това време бѣше вече смиренна послѣ бунтътъ въ 1772 година. Савеличъ слушаше съ голѣмо неудобство. Той глѣдаше съ подозрѣние ту на стопанинътъ, ту на водачътъ. Гостинницата, или по тамкашното нарѣчие «уметътъ», са намираше на страна отъ пѣтьтъ,